

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: P. Ch. G., narozená X, státní příslušnost X (dále jen X), nyní bytem X,
zastoupená: JUDr. Athanassios Pantazopoulos, advokát, se sídlem Slavíkova 19, 120 00 Praha,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 5.4.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.2.2022 č.j. OAM-26/ZA-ZA11-K03-R2-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému tlumočnickovi Mgr. Ondřeji Rinkemu se přiznává za provedení tlumočnický úkon odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 1.350,-Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni, a to ve lhůtě nejdéle do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 115-2238190237/0100.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 5.4.2022 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28.2.2022 č.j. OAM-26/ZA-ZA11-K03-R2-2019, jehož kopie

byla připojena a kterým bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobkyně tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), se neuděluje.

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že byla zkrácena na svých právech v předcházejícím správním řízení a poukázala na konkrétní ustanovení zákona o azylu a zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen **správní řád**), které dle jejího názoru žalovaný porušil, a to zejména § 2 odst. 1, § 3, § 36 odst. 3, § 50 odst. 2, 3, a 4, § 52, § 68 odst. 3 správního řádu. Následně uvedla, že kdyby byla nucena k návratu do země svého původu, tak by došlo jednoznačně k porušení mezinárodních závazků, které Česká republika (dále jen **ČR**) má, a to především Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů, především jejího článku 3 a článku 6. Také namítala, že žalovaný přihlédl k jejím poměrům pouze formálně. Navíc nemůže opustit území ČR z důvodů, na které žalovaný vůbec nebral zřetel. Realizací neudělení azylu a následným stanovením lhůty k vycestování z území ČR by došlo nepochybně k porušení mezinárodních závazků ČR, a to hned na základě ustanovení několika mezinárodních dohod, jimiž je ČR vázána a které je povinna aplikovat přednostně před vnitrostátní právní úpravou na základě čl. 10 Ústavy. Neudělením azylu a následným vycestováním z území ČR je hrubě porušeno její právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života, toto právo je vyjma mezinárodněprávních dokumentů výše uvedených, garantováno rovněž i článkem 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K přiměřenosti zásahu rozhodování do soukromého a rodinného života cizince, resp. k výkladu pojmu „soukromý a rodinný život“, si je vědoma toho, že jde o velmi složitou a komplikovanou problematiku. Vyžaduje v každém konkrétním případě aplikaci příslušných mezinárodněprávních závazků ČR a judikatury příslušných soudů (zejména Evropského soudu pro lidská práva a Evropského soudního dvora). Státní orgán by při rozhodování neměl s ohledem na své rozhodnutí připustit domněnku vyvolání problému z hlediska čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jestliže existují závažné a ověřitelné důvody se domnívat, že dotyčný je vystaven reálnému riziku, že by byl podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, nevyjímaje přímé ohrožení na životě. S ohledem na rozhodnutí žalovaného lze připustit, že jeho právní argumentace je nedostačující s ohledem na vypořádání se s otázkou, zda země původu žalobkyně je místem s plnou garancí lidských práv. V tomto ohledu by azylové řízení mělo představovat „důkladný přezkum“ s ohledem na zásadu non-refoulement. Následně žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 25.4.2019 č.j. 5 Azs 207/2017-36 a ze dne 30.9.2013 č.j. 4 Azs 24/2013-34 a současně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Také žalobkyně upozornila na procesní pochybení správního orgánu, kterého se dopustil, když nedoručil jí, ani jejímu právnímu zástupci, vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí po doručení doplnění vyjádření ze dne 8. prosince 2022. Toto jednání správního orgánu není v souladu se zásadou spravedlivého správního řízení dle čl. 6 EÚLP. Dále žalobkyně mimo jiné uvedla, že její bratr je leader skupiny IPOB (Indigenous People of Biafra). Republika Biafra byl státní útvar existující v letech 1967-1970 na jihovýchodě Nigérie potlačený federálními jednotkami v nigerijské občanské válce. V současné době, na území bývalé Republiky Biafra, operuje nejednotné povstalecké Hnutí za obnovu svrchovaného státu Biafra (Movement for the Actualization of the Sovereign State of Biafra - MASSOB), jehož nejčastějšími aktivitami jsou demonstrace. V roce 2006 se zformovalo

také Biafarské sionistické hnutí (Biafra Zionist Movement - BZM), které se pokouší získat podporu Izraele. V roce 2012 oznámilo, že jeho cílem je v co nejkratší době vytvořit nezávislou Biafru. Stalo se tak nečekaně 5. listopadu během oslav 45. výročí vyhlášení Biafry. Den poté bylo shromáždění napadeno policií a přes 500 členů, včetně předsednictva, zadrženo a obviněno z vlastizrady. Žalobkyně aktivně vystupovala pod hlavičkou IPOB v médiích, informovala členy a sympatizanty Biafry o aktuálním dění, pořádala mírumilovné demonstrace. Zabývala se i humanitární činností - starala se o vězně ve věznici, kam vozila potřebné jídlo pro vězněčleny IPOB - vězeňská služba do jídla dávala jedovaté látky. Vězněm byl také přímo její bratr - leader Biafry v tomtéž vězení, do kterého docházela. Organizovala hromadné akce za propuštění svého bratra, na akcích veřejné složky střílely do lidí. Rodina K. je rodinou královskou, příznivci tuto rodinu brání.

Sama žalobkyně byla také terčem útoku přímo v domě své rodiny - jednotky bezpečnostních složek (dále jen DSS) vtrhly do jejího domu a postřílely řadu lidí. Ona však stihla utéct, při útěku se zranila. Uchýlila se do domu svého manžela ve vedlejším státě. Při tomto útoku zahynulo i několik příslušníků její rodiny. O praktikách tamní vlády a bezpečnostních složek hovoří také zpráva Amnesty International, na kterou odkázala a také zpráva EASO a výroční zprávu Human Rights Watch, z toho důvodu žalobkyně nerozumí, proč byla její žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta, když tyto zprávy potvrzují její výpověď.

Správní orgán tedy nemůže říci, že jí žádné nebezpečí nehrozí, když sama žalobkyně byla v domě, do kterého vtrhly DSS. Navíc správní orgán vyslovuje v celém odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze svoje domněnky, které ničím nepodložil, např. vyjádřením bezpečnostních složek (DSS) k útokům při pokojných demonstracích na bezbranné členy IPOB. Pokud je schopná Nigérie zcela protiústavně zadržovat jejího bratra, bránit mu ve využití jeho základních práv (kontakt s advokátem, přístup k lékařské péči, základním potřebám apod.), zcela jistě se nebude zabývat zákonnými postupy v případě osoby žalobkyně. Bratr žalobkyně nepáchal žádnou trestnou činnost, kromě veřejného vystupování, a ani tak se Nigérie neobtěžovala se spravedlivým soudním řízením, řádným extradičním řízením nebo standardními výsledky. Právě naopak, aplikuje středověké metody mučení. Situaci žalobkyně rozhodně nelze posuzovat evropskou optikou, kdy v Evropě probíhají trestní řízení relativně transparentně, vše je zaprotokolovááno, vše je dohledatelné a pod dohledem např. státního zastupitelství. Při trestních řízeních je v jednacích síních přítomná, jako jeden z prostředků garance spravedlnosti, veřejnost. Bratr žalobkyně nemohl být ani právně zastoupen při jeho řízeních v Nigérii, resp. jeho advokátu bylo zakázáno být přítomen v soudní síni. Z toho lze usuzovat, že DSS rozhodně nebude vést příp. řádné řízení proti žalobkyni. Je třeba si uvědomit, že na rozdíl od Evropy, v Nigérii vládne diktatura a jakékoli snahy o svobodu jsou potírány, ostatně podobné zkušenosti historicky má i ČR.

Žalobkyně také uvedla, že žalovaný postupoval formalisticky a alibisticky, hledal důvody k neudělení mezinárodní ochrany, přitom jasně uvedla při své výpovědi, že po útoku DSS na jejich rodinné sídlo musela utéct. Správní orgán sám konstatoval, že je nesporné, že byla aktivní členkou IPOB a sestrou leadera této organizace, správní orgán taktéž sám čerpal z různých zpráv, které jednak hovoří o útoku na rodinný dům žalobkyně, tak i na členy a agitátory hnutí IPOB, mezi které se nesporně řadí i žalobkyně, když tato za organizaci vystupovala mediálně navenek a byla tváří demonstrací, které také organizovala. Správní orgán nepředložil kromě domněnek žádný důkaz o tom, že by žalobkyně neuváděla

pravdivé informace, navíc žalovaný si vůbec neuvědomoval, že důkazní břemeno je na jeho straně, i tak však žalobkyně předložila velké množství materiálů, které správní orgán prostudoval pouze částečně nebo je neprostudoval vůbec. Závěry správního orgánu jsou tedy nepřezkoumatelné, když tento neprohlédl a nezohlednil veškeré předložené důkazy, které žalobkyně ve velkém rozsahu poskytla. Následně žalobkyně odkázala na usnesení NSS ze dne 16.6.2020 č.j. 1 Azs 422/2019-43, z něhož citovala obsáhlé pasáže. Žalobkyně uvedla, že správní orgán dále opět zopakoval domněnku, že jídlo pro vězně také mohla otrávit sama žalobkyně, postrádá však v odůvodnění nějaký relevantní a přezkoumatelný podklad, který tuto informaci odůvodňuje. Navíc žalobkyně toto může považovat za urážku na cti, správní orgán má postupovat objektivně a nezaujatě a rozhodovat pouze na základě zjištěných skutečností - navíc žalobkyně je aktivistka působící v hnutí za obnovu lidských práv, správní orgán se chová nevhodně a urážlivě. Navíc právě proto, že žalobkyně se o otravách dozvěděla, pokračovala v donáškách jídla pro vězně, aby toto riziko nemuseli vězni podstupovat, jak sdělila ve své výpovědi. Správní orgán také hodnotí situace, ve kterých se jen těžko kdokoli z nás ocitl, tudíž lze jen stěží dovodit, zda chování žalobkyně bylo logické, nelogické, očekávatelné apod. (co se týče jejího návratu domů po pronásledování v hotelu apod.). Správní orgán není kompetentní posuzovat psychické rozpoložení a chování žalobkyně a vyvozovat z toho argumenty pro zamítnutí její žádosti. Ona sama se cítila jednáním úřadů ohrožena, a lze jen těžko pochybovat o tom, že střelba a mrtví lidé v místě, kde se člověk má cítit nejbezpečněji, tedy doma, by žalobkyni nevydělala natolik, aby se obávala o svůj život, také v kontextu jednání úřadů vůči celému hnutí a jejím členům. Následně žalobkyně také upozornila, že správní orgán vůbec nevzal v potaz ani vyjádření ze dne 7.12.2021, které přiložila. Správní orgán vůbec nereflektuje objektivní důkazy, neprovádí úkony navržené žalobkyní, hodnotí jejich relevantnost, aniž by je provedl. Tímto postupem nezachovává zásady právního státu ani demokratické společnosti, což je naprosto nepřijatelné a neakceptovatelné.

Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V případě úspěchu této žaloby požádala žalobkyně o přiznání nákladů řízení se zohledněním 21% sazby DPH.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 28.2.2022 č.j. OAM-26/ZA-ZA11-K03-R2-2019**, kterým bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobkyně tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, se neuděluje. Z obsáhlého odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 8.1.2019 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 11.1.2019 poskytla údaje k podané žádosti, v níž uvedla, že je státní příslušnicí Nigérie, národnosti Igbo a přes 3 roky vyznává judaismus. Je též členkou organizace IPOB - Indigenous People of Biafra, a to v podstatě od narození, jelikož je sestrou vůdce této skupiny N. K., který je jejím starším bratrem. Je rovněž ředitelkou Rádía Biafra. Žalobkyně je vdaná, manžel žil ve Spolkové republice Německo (dále jen **Německo**), ale nyní se nachází v ČR, kam ji přivezl. Naposledy ve vlasti žila u svého otce v Isiama-Afara-Ukwu. Z Nigérie odjela 31.3.2018. Letěla z Lagosu do Prahy, někde přestupovala, ale neví kde, možná v Istanbulu. Měla české vízum, které si vyřídila na české ambasádě v Abuiji. Do Prahy přiletěla 1.4.2018 a dva měsíce zde zůstala, pak odjela do Německa. Zpět do ČR se pak vrátila 8.1.2019, ale před tím hodně cestovala, účastnila se i různých závodů ve vzpírání. V Německu požádala o udělení mezinárodní ochrany. K důvodům podání žádosti sdělila, že je její život v ohrožení. Nigerijská vláda hledá jak ji, tak i její rodinu. Je aktivistka z Biafry a má na starosti sdělovací prostředky, a blahobyt, sociální podmínky jejich lidí. Stará se o ty, kdo jsou ve vězení. Bojuje i o osud staršího

bratra N. K.. V Nigerii může být zavražděna, zabita, popravena, nebo i znásilněna, mít potíže s policií, vojskem. Oni už vtrhli do jejich domu. Organizovala protestní akce za propuštění svých bratrů a dalších lidí z jejich organizace, kteří byli nelegálně zatčeni nebo zabiti. Sepsala všechny důvody, které nyní říká a má také flash disk, na kterém jsou dokumenty, které potvrzují její slova. Dále má různé internetové odkazy. Současně byly s žalobkyní provedeny pohovory k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to ve dnech 11.1.2019, 16.1.2019 a 17.7.2020.

Na podporu svých tvrzení žalobkyně doložila žalovanému dne 11.1.2019 výtisk originálu oddacího listu, ze kterého žalovaný pořídil do spisu kopii. Dále dodala flash disk, jakož i anglicky psaný dopis na hlavičkovém papíře IPOB ze dne 2.1.2019, bez podpisu a razítka, několik stránek internetových odkazů, jakož i písemné prohlášení v anglickém jazyce spolu s jeho překladem do jazyka českého. Dále správní orgán obdržel z adresy X@qmail.com několik fotografií žalobkyně při soutěži ve vzpírání. Dne 14.1.2019 správní orgán obdržel z adresy X@qmail.com anglicky psaný dopis IPOB ze dne 2.1.2019 s podpisem a razítka zmíněné organizace, který je dle přezkoumání totožný s materiálem již žalobkyní doloženým dne 2.1.2019. Dále dne 21.9.2020 obdržel správní orgán od žalobkyně 96 stran anglicky psaných materiálů, jež obsahovaly jak články z různých internetových zdrojů, tak i zprávu organizace Amnesty International 2018 i fotografie rodiny žalobkyně.

Dále žalovaný uvedl, že rozhodnutím č.j. OAM-26/ZA-ZA11-K03-2019 ze dne 6.10.2020, které nabylo právní moci dne 22.10.2020, nebyla žalobkyni mezinárodní ochrana udělena, neboť po posouzení její žádosti správní orgán dospěl k závěru, že jí tvrzené nebezpečí ze strany nigerijských orgánů a bezpečnostních složek v případě návratu do země původu nelze považovat za podložené. Žalovaný též poukázal na fakt, že přesto, že žalobkyně se prokazatelně účastnila akcí IPOB, byla blízkým spolupracovníkem svého bratra, lídra zmíněného hnutí, sama nebyla nikdy vystavena naprosto žádnému negativnímu jednání ze strany státních orgánů své země původu pro svoji účast na akcích IPOB, či jeho veřejnou podporu. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který svým rozsudkem sp. zn. 60 Az 47/2020-216 ze dne 27.5.2021 (NPM rozsudku ke dni 8.6.2021) rozhodnutí správního orgánu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu projednání s tím, že se nedostatečně vypořádal s důkazy předloženými žalobkyní a tím pádem nedostatečně zjistil skutkový stav. Zavázal správní orgán k řádnému zhodnocení žalobkyní doložených materiálů, především pak posouzení obsahu USB disku. Vázán rozsudkem Krajského soudu v Plzni správní orgán přistoupil k opětovnému posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany s tím, že k provedení dalšího pohovoru nepřistoupil, neboť jeho provedení příslušný krajský soud nepožadoval a má za dané, že provedením celkem 3 (podrobných) pohovorů byl dán žalobkyni dostatečný prostor k objasnění její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalobkyně (ani její právní zástupce) se rovněž provedení dalšího pohovoru nedomáhali, avšak správnímu orgánu navíc zaslali velké množství dalších materiálů.

Dne 22.11.2021 obdržel správní orgán od žalobkyně „Doplnění k seznámení se spisem a žádost o poskytnutí lhůty k vyjádření k seznámení s podklady“ z téhož dne, ve kterém uvedla, že předkládá doplnění vzhledem k aktuální situaci, která souvisí s jejím bratrem (lídrem Biafry), který je spolu s ostatními příslušníky dlouhodobě pronásledován a perzekuován, a tím pádem také ona samotná. Žalobkyně byla veřejnou tváří této organizace, pořádala veřejné demonstrace, starala se o uvězněné příslušníky skupiny. Aktuálně došlo k tomu, že její bratr, lídr Biafry, byl nezákonně zadržen v Keni a bez

řádného průběhu extradičního řízení vydán bezpečnostním složkám v Nigérii (DSS) v červnu 2021. Po dobu 10 dnů vůbec nebylo jasné, kde se nachází nebo v jakém stavu. Až dne 29.6.2021 se objevil/byl předveden k soudu v Abuja, Nigérie. V Nigérii byla podána celá řada stížností na tento postup, jelikož odporuje ústavě, platným zákonům a také úmluvám o základních lidských právech. O těchto také bylo rozhodnuto ve prospěch žadatele. V této souvislosti též právní zástupce doplnil, že jak žalobkyně, tak i další z bratrů, se obrátili na Evropské služby pro vnější činnost (ESVČ/European External Action Service - EEAS), aby k tomu vydali upozornění/stanovisko k nespravedlivému zatčení, držení ve vazbě a také k nespravedlivému vedení jeho procesu. K tomuto přiložil také přílohy, které s výše popsaným souvisejí, a videozáznamy. Dále též žalobkyně přiložila aktuální zprávu Amnesty International 2020 a Podnět (Petition) ze dne 14.9.2021, Žádost ze dne 26.8.2021, Potvrzení o konání protestu dne 3.11.2021 a Petition EEAS ze dne 19.11.2021. Součástí doplnění byla i plná moc žalobkyně právnímu zástupci k zastupování před Evropskou službou pro vnější činnost (ESVČ), jakož i kopie Oznámení o konání shromáždění Magistrátu hl. města Prahy ze dne 11.10.2021, za účelem dosažení bezpodmínečného propuštění uvězněného N. K. v Nigérii.

Dále pak dne 7.12.2021 obdržel žalovaný „Vyjádření k seznámení s podklady“ z téhož dne, ve kterém uvádí, že se v plném znění odkazuje na žalobu podanou dne 6.11.2020 (na popis historie vzniku IPOB, angažovanosti žalobkyně, její vazby na bratra, popis její činnosti atd.) a dále na doplnění ze dne 22.11.2021 a též na kompletní správní spis. Uvádí, že jak je evidentní z dokumentů založených ve spisu, správní orgán shlédl obsah USB disku, který v předchozím řízení nepovažoval za nutné prohlédnout, a teprve po intervenci Krajského soudu v Plzni, který upozornil na procesní pochybení správního orgánu a porušení zásady spravedlivého řízení, tak učinil. Ze záznamu s komentářem týkajícím se obsahu USB disku vyplývá, že žalobkyně uváděla pravdivě svou angažovanost při akcích IPOB (organizaci akcí, různých internetových debat, online broadcastů), neboť je na některých videích zachycena, je zde rovněž její bratr, lídr IPOB. Taktéž se tam nachází video zachycující útok na dům rodiny žalobkyně a jejího bratra ze strany DSS. Útok žalobkyně též popisovala v rámci správní žaloby a svého pohovoru po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Video jsou veřejně přístupná na YouTube a na ně také žalobkyně odkazovala ve své žalobě. Poznámka správního orgánu, že z videí není patrné, kdo a kde je točil, je naprosto - dle názoru právního zástupce žalobkyně - irelevantní, jasné prokazují, že žalobkyně se účastnila pořádaných akcí IPOB, která byla nigerijskou vládou označena za teroristickou organizaci a z tohoto důvodu jsou její představitelé i řadoví členové pronásledováni, zatýkáni a vražděni bez řádného procesu. Ačkoli jsou jejich akce mírumilovné, mají šířit povědomí o činnosti IPOB, rozdávají se informační letáky apod., bezpečnostní složky neváhají do neozbrojených účastníků střílet, věznit je a popravovat. Dále také dokládají, že žalobkyně i další členové rodiny a příznivci tohoto hnutí byli napadeni v domě K., ze kterého byli přeživší nuceni uprchnout. Je zcela evidentní, že pro své politické názory jsou v ohrožení všichni lidé, kteří se jakkoli aktivně hlásí k hnutí IPOB, neméně tak žalobkyně, která vystupovala veřejně jako organizátorka událostí, byla zachycena opakovaně na různých fotografiích, videích a navíc je sestrou lídra IPOB a oba jsou členy významné královské rodiny. Právní zástupce dále uvedl, že správní orgán již informoval o tom, že lídr IPOB byl nezákonně zadržen v Keni a uvedl, již výše uvedené informace tohoto se týkající. Dále právní zástupce žalobkyně předložil další odkazy na aktuální články v této souvislosti. Dne 8.12.2021 obdržel správní orgán od právního zástupce žalobkyně „Doplnění vyjádření k seznámení s podklady“ ze dne 8.12.2021, ve

kterém navrhuje další odkazy na novinové články o průběhu věznění lídra IPOB, N. K. a také 3 videozáznamy z videokonference s advokáty N. K. a žalobkyní.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je nemožnost návratu do země původu, jelikož ji tam hledá nigerijská vláda, včetně státní bezpečnosti. Též upozornila na únos svého bratra z Keni a jeho následné nezákonné věznění v Nigérii, přičemž se obává stejného zacházení se svojí osobou.

Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jejích výpovědí, jí doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii. Mimo informací, se kterými byla žalobkyně již seznámena, si dále opatřil Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2020 vydanou dne 30. března 2021, Informaci australské vlády: Zpráva o zemi ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFTA) - Nigérie, vnitřní přesídlení, ze dne 3. prosince 2020, Informaci OAMP: Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav říjen 2021, Informaci Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (EASO), Nigérie: bezpečnostní situace, 1.3.2. Nestátní ozbrojení aktéři, červen 2021 a článek ČTK: Lídr zakázaného separatistického hnutí byl zatčen ze dne 29.6.2021.

V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 23.11.2021 žalobkyni, jakož i jejímu právnímu zástupci, dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobkyně se k podkladům vyjádřila a uvedla, že by chtěla zmínit situaci bratra v Nigérii a uvedla informace k němu již uvedené výše. Nad rámec uvedla, že bratr je držen za nepříjemných podmínek, nemá přístup k lékaři, má problémy se srdcem. Jeho zdravotní stav se zhoršuje. Nigerijská vláda odmítla konzulární asistenci britské vlády, přestože bratr je i britským občanem. Zároveň mu nebyl umožněn kontakt s rodinou ani s právníkem. Snaží se ho zlomit fyzicky i psychicky, a to mučením. Stalo se, že při soudním jednání soudce neumožnil účast právníků, o čemž má také důkazy, které může poskytnout. Žalobkyně se obává, že se mu nedostane spravedlnosti. Pokud jde o podrobnosti popisovaného, odkazuje na materiály, které do spisu zaslali dne 22.11.2022. Na dotaz, zda žalobkyně chce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, odpověděla, že ne, ale přítomný právní zástupce uvedl, že kromě toho, co již poslal, se domnívá, že ještě budou mít další informace od EU. Oslovili OSN i EU. Jakmile budou nějaké materiály mít, tak je samozřejmě poskytnou a z tohoto důvodu žádal o lhůtu 15 dnů pro vyjádření a doplnění podkladů. Žalobkyni a právnímu zástupci byla stanovena lhůta 15 dnů (do 8.12.2021) pro vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí a jejich případnému doplnění. Na závěrečnou otázku, zda žalobkyně chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, sdělila, že když byl její bratr v Keni, byl dny připoután k podlaze řetězy po dobu 8 dnů, a v této době s ním bylo nelidsky zacházeno, musel ležet ve vlastních výkalech. Pokud toto nigerijská vláda může udělat ve spolupráci s Keňou bratrovi, obává se, že to samé se může stát i jí. Obává se, že pokud se jim dostane do rukou, udělají jí stejně ohavné věci. Přítomný právní zástupce uvedl, že do 8.12.2021 dodá případná doplnění.

Žalovaný (v souladu se závěrem Krajského soudu v Plzni) pečlivě prozkoumal všechny žalobkyni a jejím právním zástupcem doložené materiály v průběhu celého správního řízení, tj. jak písemné (přes 130 stran), tak i desítky internetových odkazů a stránek,

příčemž k tomu několikrát využil tlumočnicka anglického jazyka (viz úřední záznamy ze dnů 26.7.2021 a 21.12.2021). Pro obecný přehled bylo uvedeno, že naprostá většina materiálů a internetových odkazů pojednává o politické a osobní situaci bratra žalobkyně, N. K., lídra IPOB, resp. o zacházení s jeho osobou ze strany nigerijských (keňských) úřadů a to za posledních několik let. Dalším typem materiálů jsou jak písemné, tak i mnoho internet. odkazů na videa a články ohledně negativního jednání nigerijských bezpečnostních složek jak se členy IPOB, tak i s podporovateli myšlenky Biafry. Posledním typem doložených materiálů jsou pak skutečnosti týkající se přímo osoby a života žalobkyně. Žalobkyně též doložila kopie několika výzev a žalob, které (za pomoci svého českého právního zástupce) směřovala různým orgánům a institucím ve snaze upozornit na nelegální únos bratra z Keni, špatné zacházení s jeho osobou a celkově pak porušování lidských práv jejího bratra vč. nigerijských zákonů, s cílem okamžitého propuštění z vazby.

Pokud jde o vyhodnocení materiálů předložených žalobkyní konkrétně dne 11.1.2019, pak doložený oddací list žalovaný přijal a posoudil jako důkaz o rodinném stavu žalobkyně, ale též o tom, že žalobkyně požádala nigerijské úřady o jeho oficiální registraci a tato jí byla udělena. Žalovaný dále popsal v napadeném rozhodnutí obsah doloženého flash disku, kde byly nalezeny celkem 4 základní soubory. K nim mimo jiné žalovaný konstatoval, že prokazují aktivitu žalobkyně pro skupinu IPOB a přímo jejího bratra, či tvrdé zásahy vůči některým akcím a některým členům IPOB, ale nenalezl v nich žádný důkaz o jakémkoli negativním jednání vůči žalobkyni, natož pak přímo o pronásledování její osoby z azylově relevantních důvodů, a proto materiály posoudil jako obecné a dokreslující situaci v Nigérii z pohledu žalobkyně.

K čestnému prohlášení žalobkyně žalovaný uvedl, že o její aktivitě ve prospěch IPOB či jejího bratra nemá žádné pochybnosti (též díky předloženým video/materiálům), a proto tuto část jejího vyjádření posoudil jako potvrzující výpověď během správního řízení, nikoli však jako důkaz jí zmíněného pronásledování či obavy z takového jednání v případě návratu do vlasti, a to pro zjevnou absenci konkrétních negativních kroků nigerijských úřadů vůči žalobkyni, které by se daly navíc posoudit jako azylově relevantní. Pokud ve vyjádření hovořila o tom, že má důkazy a videa o tom, že ji armáda stále hledá, takové žalovanému nikdy nepředložila (ani takové v jí dodaných materiálech neoznačila a žalovaný v dostupných informacích nenalezl). Pokud by žalovaný vzal v potaz, že za 6 let práce pro IPOB nikdy nebyla policií (armádou, DSS) ani v jednom případě zadržena, přesto, že dlouhodobě a veřejně kritizovala jak nigerijské bezpečnostní orgány, justici, jakož i obviňovala přímo prezidenta země ze snahy zabít jejího bratra, nevidí ani důvod, proč považovat její tvrzení, že je nigerijskou armádou stále hledána, za logické a pravdivé. Výrok, že byla DSS hledána již po propuštění bratra dne 28.4.2017, se jeví žalovanému jako naprosto nelogický, neboť to byl pouze bratr žalobkyně, který byl z jejich rodiny vždy v pozornosti nigerijských úřadů (a o kterého se ve vězení starala), a pokud byl úřady propuštěn, správní orgán nenalezl žádný důvod, proč by se měla stát bezpečnost začít zajímat o žalobkyni, nehledě na to, že s DSS prokazatelně dle svého vyjádření spolupracovala (uvedla, že DSS a vězeňské správě předala své kontaktní údaje) a do 31.8.2017 pravidelně do věznice v Abuja docházela, aniž by zmínila jakékoli potíže. Žalovaný má proto žalobkyn výrok za mylně uvedený. Též výrok, že armáda stále dochází do jejich domu, žalovaný nepovažuje sám o sobě za azylově relevantní, nehledě na skutečnost, že se zjevně jedná o dům jejich rodičů v Umuahia, nikoli její dům, či dům jejího manžela v sousedním státě, ve kterém od zásahu na dům K. v září 2017 převážně

pobývala (do odjezdu v březnu 2018), aniž by opět zmínila jakékoli snahy nigerijské bezpečnosti ji tam nalézt. Žalovaný nenalezl ani žádný logický důvod, proč by měla být žalobkyně - de facto v jakémkoli místě v Nigérii hledána - pokud jí bylo oficiálně dovoleno z Nigérie jejím zaměstnavatelem, tj. Ministerstvem mládeže a rozvoje vycestovat, a to na její cestovní doklad (se speciálním povolením zmíněného úřadu). Pokud si navíc v případě, že se skutečně obávala zadržení, k opuštění vlasti zcela nelogicky vybrala pečlivě strážené mezinárodního letiště, jeví se její obava jako nepodložená. Vysvětlení, že se k zamezení identifikace na mezinárodním letišti maskovala brýlemi a parukou, pokud musela předložit svůj oficiální doklad totožnosti, považuje za téměř absurdní i ve srovnání s tvrzenou snahou žalobkyně dříve ji zadržet i s pomocí armády v domě jejích rodičů. Cestovní doklad jí rovněž nebyl v době opuštění země úřady zneplatněn, její nová identita (resp. nové příjmení) jim byla známa již od doby změny jména a vydání nových dokladů. Jak žalovaný uvedl a doložil níže, nepovažuje zásah v domě K. - na rozdíl od žalobkyně - za snahu ji zadržet, jelikož o takovém záměru, mimo výroku žalobkyně neexistuje nikde žádná zmínka, respektive jak dostupné informace, tak dokonce i bratr žalobkyně, incident v domě připisují pouze snaze jej zadržet, coby lídra separatistické organizace IPOB v rámci vyhlášené operace Python Dance. Jak rovněž žalovaný uvedl níže, má za to, že pokud od její poslední návštěvy ve věznici dne 31.8.2017 nedošlo ze strany nigerijských bezpečnostních složek k naprosto žádné aktivitě, která by byla vůči její osobě vyvinuta za účelem jejího zadržení, a to až do odjezdu z Nigérie dne 31.3.2018, přesto, že se žalobkyně volně pohybovala po Nigérii, bydlela výlučně u svých příbuzných či manžela, tj. v místě, kde by byla zcela jistě primárně hledána, požádala úřady o změnu jména a vydání nových dokladů, docházela na lékařská vyšetření a především požádala svého zaměstnavatele (ačkoli to nejdříve popírala), tedy nigerijské Ministerstvo mládeže a rozvoje o souhlas s vycestováním, přičemž tento byl ještě doplněn o potvrzení, že je stále státním zaměstnancem, má žalovaný za prokázané, že nigerijské bezpečnostní složky neměly o osobu žalobkyně naprosto žádný zájem, z čehož lze dovodit, že i po návratu nebude v jejich pozornosti, jak se snažila žalovaného přesvědčit, neboť primární zájem se vždy soustředil na nalezení a uvěznění jejího bratra. Pokud jde o žalobkyni vyjádřenou obavu z obsahu telefonátu DSS po její poslední návštěvě ve věznici dne 31.8.2017, pokud byla skutečně telefonicky požádána DSS, aby se ohledně úmrtí vězně z IPOB dostavila co nejdříve do jejich kanceláře, což žalobkyně považovala za snahu jí umlčet, pak takové hodnocení situace žalovaný nepovažuje za věrohodné ani logické. Vychází z úvahy, že pokud by skutečně DSS, coby téměř všemocná státní bezpečnost (dle žalobkyně) ji skutečně chtěla umlčet, pak by ji jistě nežádala o schůzku, de facto ji telefonicky nevarovala a ihned by ji zadržela, neboť o místě jejího pobytu věděla, a co je důležité připomenout, sama žalobkyně DSS (stejně jako vězeňské správě) uvedla své kontaktní údaje, což jistě o jejím strachu z DSS nesvědčí, naopak implikuje jistou formu spolupráce, byť zřejmě pro umožnění návštěv (donášku jídla) vězněných členů IPOB.

Rovněž je možné připomenout rozdílný popis ohledně jednání příslušníků DSS vůči žalobkyni; nejdříve tvrdila, že byla varována jejich člověkem v recepci, ale též uvedla, že když je viděla z okna přijíždět, utekla. Ovšem ani poté se žalobkyně nezačala skrývat, jak by bylo možné předpokládat u osoby, kterou hledá obávaná státní bezpečnost, ale odjela do domu svých rodičů, tj. místa, kde by byla v případě potřeby zcela jistě ihned nalezena. I po zásahu nigerijských bezpečnostních sil (včetně DSS) v domě jejích rodičů, na rozdíl od svého skrývacího se bratra, dále žila výlučně u manžela či svých příbuzných, což jistě o snaze vyhnout se nalezení nesvědčí, stejně jako pozdější opakované návštěvy na úřadech či

přímo v jejím zaměstnání na Ministerstvu mládeže a rozvoje v hl. městě Nigérie v Abuja. V tomto ohledu pak žalovaný též považoval žalobkyni zmíněné zadržení jejího asistenta státní bezpečností v listopadu 2017, aby se tak DSS dostala k žalobkyni, za nepravdivě uvedené. Pokud se nikde neskryvala, bydlela, jak opakovaně uvedla, pouze na místech, kde by mohla být lehce a rychle nalezena, jeví se zmíněné zadržení a několikátýdenní vyslýchání jejího asistenta, který měl navíc po svém propuštění zatelefonovat jejímu manželovi, tj. do místa, kde žalobkyně též pobývala, nejen jako nelogické, ale i zcela kontraproduktivní. Navíc, ani tento údajný krok DSS žalobkyni nepřiměl, aby učinila jakékoli kroky a opatření, aby se nalezení DSS skutečně vyhnula, např. jako její, v tu dobu skrývajíc se bratr. Dle názoru správního orgánu se naopak i nadále chovala a jednala jako běžná vdaná žena a již měsíc po údajném zadržení asistenta žádala úřady o registraci sňatku (prosinec 2017), poté (prosinec a leden 2018) se dostavila na úřady - dokonce v hlavním městě Abuji, tj. mimo stát, kde by mohla očekávat jistou vstřícnost úřadů či jednotlivých úředníků, aby jí byly změněny osobní doklady a - opět bez potíží - vydán i cestovní pas. Spolu s manželem domluvili léčebný pobyt na reprodukční klinice v Praze (leden – únor 2018), aby tam se speciálním povolením nigerijských úřadů v březnu 2018 vycestovala. Jakkoli žalovanému nepřísluší posuzovat osobní (rodinný) život žalobkyně, považuje za jen velmi těžko pochopitelné, aby žena za situace zcela zásadního ohrožení svého života zcela systematicky plánovala rodinný život, včetně založení rodiny s využitím léčebného režimu mimo Nigérii. Žalovaný dne 26.7.2021 za účasti tlumočnicka anglického jazyka prozkoumal další soubory na flash disku a zjistil, že jsou totožné s písemnými materiály, které žalobkyně doložila též dne 21.9.2020 navíc s ručně připsanými poznámkami, kterými se správní orgán též podrobně zabýval. K uvedenému žalovaný opakovaně sdělil, že popsané materiály přijal jako dokládající výpověď žalobkyně ohledně tvrdých zásahů nigerijských bezpečnostních složek vůči některým akcím, či některým členům IPOB, ovšem ani v jednom případě se nejedná o případ žalobkyně. V materiálech je sice několikrát potvrzena (formou videa či fotografií) účast žalobkyně na několika akcích IPOB (zřejmě průvodech ulic), včetně její matky a to v oblečení se symboly IPOB, ovšem bez jediné zmínky a důkazu o tom, že by byla sama jakkoli policií či armádou při akci napadena, a to ani po skončení zmíněných mítinků.

Správní orgán rovněž poukázal na fakt, že žalobkyně byla na veřejnosti opakovaně oblečena do trička v barvách IPOB (resp. Biafry, tj. zelené, černé a červené se symbolem slunce), jiní účastníci pak drželi vlajky IPOB, což jinde označovala za naprosto nepřijatelné a automatickou záruku zatčení policií, popř. tvrdila, že i jen za náramek IPOB je možné být policií zastřelen, přičemž tyto materiály jsou stále veřejně dostupné, tj. pokud by ji chtěla policie obvinít a prokázat porušení zákona (podpora zakázané skupině), jistě tak mohla kdykoli - a to až do jejího odjezdu - učinit. Pokud jde o materiály dokládající veřejnou podporu jejímu bratrovi, správní orgán je přijal jako potvrzení žalobkynin slov o veřejné, dlouhodobé a osobní podpoře svému bratrovi, lídru IPOB, ovšem zároveň uvádí, že se jedná o zcela jasný důkaz toho, že žalobkyně - na rozdíl od svého bratra - nečelila naprosto žádnému negativnímu jednání vůči své osobě ze strany státu, a to přesto, že opakovaně, veřejně, vč. např. účasti před soudem, svého bratra obhajovala a obviňovala nigerijské bezpečnostní síly a justici, že jednají v rozporu s nigerijským zákonem a ústavou. K výroku, že rodiče zemřeli na následky zásahu bezpeč. složek v jejich domě roku 2017, pak správní orgán dodal, že toto nemůže úplně vyloučit, ale poukázal na fakt, že rodiče žalobkyně i po zásahu na jejich dům v Nigérii dále pobývali a zemřeli „až“ 2 roky po zmíněném zásahu, přičemž oba ze země bez potíží vycestovali a žili nějaký čas v Německu

(matka žalobkyně tam dne 30.8.2019 zemřela). Pokud jde o obsah dopisu s hlavičkou organizace IPOB, doloženého žalobkyní dne 2.1.2019 (bez razítka a podpisu odpovědné osoby z IPOB) a opětovně správnímu orgánu zaslaného dne 14.1.2019 již s razítkem a podpisem odpovědné osoby u dopisu, bylo zjištěno, že se jedná především o popis a hodnocení situace v Nigérii z pohledu skupiny IPOB, zvl. pak hodnocení postupu vůči jejich členům a sympatizantům ze strany vlády a bezpeč. složek s odkazy i na jiné zdroje, např. Amnesty International či YouTube. O osobě žalobkyně se pak pouze uvádí, že je členkou královské rodiny K., jejichž dům byl terčem útoku při operaci Python Dance, kdy došlo k zmasakrování stovek přítomných hostů, jakož i nevinných členů rodiny K., přičemž žalobkyně byla před útokem na dům činnou aktivistkou za svobodu. Musela ze země uprchnout, jelikož se na ni zaměřovali kvůli její aktivní odevzdanosti svobodě, jak se doslova uvádí v potvrzení a žádají o ochranu pro svoji členku. Správní orgán obsah dopisu zhodnotil jednak jako další potvrzení aktivity a přímo pak členství žalobkyně v IPOB, avšak nesouhlasí stvrzením představitele IPOB, že žalobkyně musela z Nigérie utéci, protože se na ni zaměřovala pozornost nigerijských orgánů, neboť ani v tomto dopise nebyl uveden naprosto žádný konkrétní případ, kdy by byla její osoba skutečně terčem jakéhokoli negativního jednání ze strany státu za své veřejné a dlouholeté aktivity pro IPOB či přímo bratra. Rovněž nebylo zmíněno ani zadržení a dvoutýdenní vyslýchání jejího asistenta v listopadu 2017, jak by bylo možné očekávat.

Žalovaný zopakoval argumentaci týkající se života žalobkyně do opuštění Nigérie a podmínek, za kterých opustila tuto zemi. Dle dostupných informací ani nelze potvrdit výrok o zmasakrování stovek osob při útoku na dům K., jelikož jak zprávy z oficiálních zdrojů, tak i ze strany IPOB, hovoří o nižších desítkách obětí na životě, žalobkyně pak mluví o 28 zabitých. Pokud jde o doložené fotografie žalobkyně při sportu, správní orgán je přijal jako potvrzení jejích slov o tom, že byla profesionální sportovkyní zaměstnanou na Ministerstvu mládeže a rozvoje a účastnila se i různých soutěží, aniž by však bylo z fotografií zřejmé kdy a kde.

Během seznámení s podklady rozhodnutí dne 9.9.2020 žalobkyně mimo jiné uvedla, že nevěří, že se vede boj proti Boko Haram (dále jen **BH**), která rovněž zabíjí její lidi, k čemuž správní orgán sdělil, že informace ohledně boje s teroristickou skupinou BH převzal jak z oficiální informace nigerijské vlády, tak i ze zpráv mezinárodních renomovaných organizací zabývajících se posuzováním jednotlivých zemí původu z pohledu dodržování lidských práv a svobod, z nichž zcela jasně vyplývá, že boj se skupinou BH je veden dlouhodobě, a to nejen vojenskými prostředky, ale i pomocí změn příslušných zákonů či mezinárodní spolupráce. Zde pouze obecně uvedl, že skutečně nelze vyloučit, že se terčem BK mohou stát i členové či podporovatelé IPOB, ovšem pouze z důvodu podstaty fungování BK jako teroristické organizace, tj. formou náhodných útoků, které však páchá proti komukoli, kdo nesouhlasí s jejím výkladem islámu, včetně např. i jiných muslimů.

Pokud jde o obsah vyjádření právního zástupce žalobkyně ze dne 22.11.2021, žalovaný souhlasil s názorem právního zástupce, že žalobkyně byla veřejnou tváří organizace IPOB, pořádala veřejné demonstrace, starala se o uvězněné příslušníky skupiny a aktuálně došlo k (zřejmě) nezákonnému zadržení jejího bratra v Keni a jeho vydání bez řádného průběhu extradičního řízení bezpečnostním složkám v Nigérii (DSS) v červnu 2021, ale též musí zopakovat, že i přes výše zmíněné, nikdy nedošlo k jakémukoli skutečnému zásahu přímo vůči žalobkyni, natož např. v rozsahu a formě, jako vůči jejímu bratrovi. Pokud jí navíc bylo umožněno bratra navštěvovat ve vězení (vazbě), dále pokračovat ve zcela veřejné obraně jeho osoby, a tím de facto i jím reprezentované snahy o osamostatnění území

bývalé republiky Biafra (čemuž zjevně chtějí nigerijské úřady zabránit), nelze než konstatovat, že terčem negativního jednání v popsané formě a rozsahu byla pouze a jediné osoba jejího bratra a tudíž jakékoli obavy z negativního jednání s žalobkyní v případě jejího návratu do země původu jsou nepodložené, což dokládá i na faktu (doloženého samotnou žalobkyní), že mladší bratr žalobkyně E. jejich bratra ve vězení navštívil, aby poté o jeho situaci volně informoval média, čímž de facto potvrdil závěr správního orgánu, že o jiné členy rodiny K. nemá nigerijský státní aparát žádný zájem. K neustále zdůrazňovanému (a bohatě dokládanému) špatnému zacházení s bratrem žalobkyně správní orgán uvedl, že posouzení toho, zda je s ním nakládáno dle nigerijských zákonů (popř. norem mezinárodního práva), není předmětem vedeného řízení o udělení mezinárodní ochrany s žalobkyní, byť k němu správní orgán vzhledem k výpovědi (a předestřeným obavám) žalobkyně samozřejmě přihlédl; zjistil, že žalobkyně nečelila naprosto žádnému podobnému jednání ze strany nigerijského státního aparátu a není tedy ani logického důvodu, aby se jej po svém návratu do země původu, kterou legálně a se speciálně vydaným souhlasem úřadů, obávala. K probíhajícímu soudnímu jednání s jejím bratrem pak obecně uvedl, že je zřejmé, že je zastupován (několika) právními zástupci, má možnost se před soudem i osobně hájit, jsou mu povoleny návštěvy rodinných příslušníků, přičemž soud již v minulosti několikrát rozhodl v jeho prospěch (dle žalobkyní doložených materiálů), pak aktuálně soudkyně vyzvala státní aparát, aby dodržoval některá jeho práva. Jde o mediálně velmi dobře pokrytou kauzu, která je navíc sledována i zástupci Velké Británie, jelikož uvězněný lídr IPOB disponuje jejím občanstvím.

Pokud jde o přiložené další materiály, tj. jednak aktuální zprávu Amnesty International 2020, pak s jejím obsahem se správní orgán seznámil za pomoci tlumočnicka anglického jazyka a to především s právním zástupcem zvýrazněnou část v sekci „Nepřiměřené použití síly“ zmínku o tom, že 23. srpna došlo ke střelbě ve státě Enugu ve škole v Emene na neozbrojené účastníky mítinku IPOB, přičemž došlo k zabití 4 účastníků a dle úřadů též 2 policistů, a uvádí, že autenticitu zprávy potvrzuje, jakož i existenci tvrdých zásahů vůči některým členům a některým akcím IPOB, ovšem též musí zopakovat, že jakkoli žalobkyně tvrdila (a patřičně doložila) svoji práci pro IPOB, včetně účasti a organizaci mítinků, v oblečení IPOB, pak za celou dobu jejího působení pro IPOB (zmínila, že je členkou již od narození, ale IPOB bylo prokazatelně založeno až roku 2012) do doby jejího legálního a plánovaného odjezdu z Nigérie roku 2018 nebyla ani v jednom případě zadržena, ale ani omezena ve svobodné veřejné podpoře tohoto hnutí pod vedením jejího bratra, lídra IPOB. Rovněž svou výpověď potvrdila, že ne všechny akce IPOB byly cílem (tvrdých) policejních zásahů. Pokud se jedná o další v kopii doložené materiály dne 22.11.2021, a to konkrétně Potvrzení o konání protestu dne 3.11.2021, správní orgán jej přijal jako potvrzení o podání oznámení o konání shromáždění na Magistrátu hl. m. Prahy dne 11.10.2021 (byť jej nepodala žalobkyně) za účelem: „Mírového protestu za osvobození bratra žadatelky, a dalších vězňů v Nigérii“, tj. jako potvrzení o pokračování podpory výše jmenované svému bratrovi i na území ČR. Ke stejnému závěru pak došel i u dalších doložených materiálů označených právním zástupcem žalobkyně jako: Žádost ze dne 26.8.2021, Podnět (Petition) ze dne 14.9.2021 a Petition EEAS ze dne 19.11.2021, přičemž v žádném z předložených materiálů (jejich podrobný popis viz úřední záznam ze dne 21.12.2021), jež se evidentně týkají a potvrzují její snahu upozornit - z jejího pohledu - na nezákonné praktiky a porušování lidských práv a svobod u jejího bratra, nenalezl žádné důkazy potvrzující obavu žalobkyně, že bude s její osobou zacházeno stejně, jako s jejím bratrem.

Dále ve svém dopise (ze dne 22.11.2021) právní zástupce žalobkyně uvedl seznam webových odkazů na videozáznamy, které označil za oficiální informace k situaci bratra žalobkyně, který byl protiprávně zatčen a přemístěn do Nigérie z Keni a doposud je ve vazbě v otřesných podmínkách. Dodal, že na jeho podporu dne 3.11.2021 proběhl v Praze pokojný protest členů spolku IPOB, která je českou odnoží původní organizace založené v Nigérii. Žalovaný za účasti tlumočnicka anglického jazyka shlédl všechny videosoubory (mimo soubory č. 4, 6, 11, u kterých se opakovaně načítala pouze reklama) a pořídil o tom i úřední záznam, přičemž vytiskl i náhledy jednotlivých souborů do spisu. Zjistil, že jde výhradně o popis situace bratra žalobkyně, N. K., o kterém se v zobrazených souborech uvádí, že byl protiprávně odvezen z Keni a poté předán nigerijské justici, uvězněn a mělo se s ním po celou dobu velmi špatně zacházet, což sdělil právní zástupce IPOB, který ho ve vězení navštívil. Vyjadřuje se zde podpora na jeho propuštění, jak ze strany členů IPOB, kteří např. před soudem v Abuja zcela volně protestovali, tak i bývalého místopředsedy nigerijského senátu, či jeho bratra žijícího v Německu. K doloženým videosouborům správnímu orgánu nezbylo než opakovat, že tyto se týkají pouze a jediné situace bratra žalobkyně, který měl být dle popsanych příspěvků nelegálně dopraven z Keni do Nigérie a tam předán Nigerij. úřadům, vzat do vazby a očekává nyní soudní projednání obžaloby z několika trestných činů, mimo jiné vlastizrady. Odkaz č. 15 pak hovoří i o žádosti britského ministra vnitra o vysvětlení okolností zadržení N. K., jelikož je britským občanem. Po posouzení videosouborů tak správní orgán dopěl k závěru, že popsané materiály nelze posoudit jako důkazy o pronásledování žalobkyně, či jí zmíněné obavy z takového jednání, jelikož se netýkají přímo její osoby, není v nich nikde přímo zmíněna, stejně jako např. negativní jednání státních orgánů její země původu s osobami, které ve videosouborech veřejně podporují lídra IPOB (např. bývalý místopředseda nigerijského senátu). Rovněž je nutné doplnit, že k zadržení bratra žalobkyně již jednou došlo, aniž by se tato skutečnost nějak nedotkla přímo její osoby, naopak potvrdila, že jí bylo umožněno za bratrem do vězení volně docházet, což jistě o zájmu nigerijské bezpečnosti o její osobu, či další členy rodiny K. nesvědčí (viz aktuálně i návštěva mladšího bratra E. u vězněného lídra IPOB).

Pokud jde o žádost žalobkyně, aby byl vyslechnut další z jejích bratrů, K. K. K., občan Německa aktuálně žijící v Bayernu, správní orgán uvedl, že po celkovém zhodnocení výpovědi žalobkyně, včetně jí doložených materiálů a správním orgánem shromážděných informačních zdrojů, dospěl k závěru, že případná výpověď bratra žalobkyně žijícího dlouhodobě v SRN by zjevně nepřinesla do věci žádné nové skutečnosti i z důvodu, že se o svém bratrovi během celého správního řízení téměř nezmínila, rozhodně ne v souvislosti se svými aktivitami v Nigérii, pro které se domnívá, že byla v zájmu nigerijských bezpečnostních složek. Pokud žalobkyně výpověď svého bratra považovala za důležitou, mohla ji správnímu orgánu předložit např. formou písemného vyjádření, popř. formou videozáznamu, jak to učinila např. v případě doložených záznamů videokonferencí.

Pokud jde o obsah „Vyjádření k seznámení s podklady“ (ze dne 7.12.2021), správní orgán souhlasil s názorem právního zástupce, že žalobkyně se prokazatelně angažovala v IPOB, podporovala svého uvězněného bratra, jakož i organizovala internetové debaty a broadcasty, přičemž mnoho z dodaných videí a popisovaných událostí je veřejně přístupných, avšak také dodal, že z řečeného je možné logicky dovodit, že záznamy jejích rozhovorů a účasti na akcích IPOB nejsou ze strany nigerijského státu nijak blokovány, mazány či že jí v této činnosti nebylo zjevně bráněno, přestože v nich soustavně napadá legitimitu opatření nigerijských úřadů vůči svému bratrovi. Na poznámku právního

zástupce, že je naprosto irelevantní, jak správní orgán uvedl u jím předložených videí, že z nich není patrné, kdo a kde je natočil, jelikož prokazují, že se žalobkyně účastnila akcí pořádaných IPOB, která byla nigerijskou vládou označena za teroristickou organizaci a z tohoto důvodu jsou představitelé i řadoví členové pronásledováni, zatýkáni a vražděni bez řádného procesu, uvádí, že je sice (i na základě doložených videí a písemných materiálů) nesporné, že žalobkyně byla členkou IPOB, účastnila se jejich akcí, ovšem z žádných jak jím, tak ani žalobkyní doložených (či ústně uvedených) skutečností, neplyne, že by za to byla, jak právní zástupce dovozuje u jiných členů a vedení IPOB vč. bratra, nigerijským režimem jakkoli osobně postihována, např. zcela logickým ukončením pracovního poměru u Ministerstva mládeže a rozvoje, kde neustále pracovala a dokonce měla - coby členka IPOB - reprezentovat Nigérii či hovořit před studenty. Pokud dále zástupce žalobkyně uvádí, že jím předložené materiály dokazují, že žalobkyně i další členové rodiny a příznivci tohoto hnutí byli napadeni v domě K., a je tak zcela evidentní, že všichni, kteří se jakkoli aktivně hlásí k hnutí IPOB, čímž vyjadřují jen své politické názory, jsou v ohrožení, správní orgán sdělil, že zásahem ozbrojených složek nigerijského státu v domě rodiny K. se bude podrobně a samostatně zabývat níže, zde pouze uvádí, že jej nepovažuje za útok na osobu výše jmenované, jakož ani primárně související s její činností pro IPOB nebo osobu jejího bratra. Žalovaný se ohradil i proti závěru, že všichni, kdo veřejně podporují IPOB jsou ohroženi (a to až na svém životě), čehož jistým důkazem je právě život a práce žalobkyně v Nigérii, či konkrétně pak i jí doložené videosoubory či písemné materiály, kde je několikrát zobrazena v čele mítinku IPOB, navíc v oblečení s barvami a symboly IPOB, aniž by toto vedlo k jakékoli negativní akci, popř. proti skandujícím členům IPOB před soudem v Abia, kde veřejně vykřikovali hesla na podporu a propuštění lídra IPOB. Stejný závěr potvrzuje i obsah videozáznamu (doložený právním zástupcem), ve kterém podporu uvězněnému lídrovi vyjadřuje i bývalý místopředseda nigerijského senátu. Fakt, že stále veřejně dostupné a žalobkyní předložené videosoubory ohledně její aktivity zjevně nebyly nikdy využity nigerijskými orgány pro její obvinění z porušování zákona, jak by se v případě žalobkyní opakovaně tvrzeného zájmu o její osobu (či členy rodiny K.) dalo předpokládat, jen dále dokazují naprostý nezájem o její osobu a činnost. Důležitým argumentem o aktuálním nezájmu nigerijského aparátu o další členy rodiny K. pak svědčí i umožnění návštěv vězněného bratra žalobkyně jeho mladším bratrem E, který poté veřejně informoval média o situaci jejich bratra. Pokud jde o opakovaně vyjádřená hodnocení postupu nigerijských orgánů vůči bratru žalobkyně právním zástupcem, tyto považuje pro projednání žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, vzhledem k výše uvedeným a doloženým absencím negativního dopadu na její osobu, za irelevantní. Dále se žalovaný vyjádřil obdobně jako výše také k obsahu článků uvedených ve vyjádření právního zástupce ze dne 7.12.2021.

K závěrečnému shrnutí dopisu právního zástupce z 7.12.2021, že není pochyb o tom, že žalobkyně je skutečně ohrožena nelidskými zacházením, nezákonným vězněním nebo jinou perzekucí tak, jako její bratr a že správní orgán nezajistil žádného důkazu o tom, že by byl jakýkoli důvod, že by měla být žalobkyně jakkoli vyjmuta z nezákonných postupů v Nigérii, zejména jakožto sestra lídra IPOB, žalovaný sdělil, že takové hodnocení opakovaně a zásadně odmítá jako naprosto nepodložené až účelově uvedené, neboť na základě výpovědi samotné žalobkyně, jakož i právním zástupcem doložených materiálů a videosouborů, je zjevné, že nikdy takovému jednání žalobkyně nečelila, a z doloženého ani není jediného logického důvodu či důkazu, aby se tak stalo po jejím případném návratu do Nigérie, zvláště za situace, kdy se nigerijská justice snaží jejího bratra (téměř za každou

cenu) odsoudit, mimo jiné i zřejmě nelegálním únosem z Keni, přičemž žalobkyni bylo naopak umožněno Nigérii zcela oficiálně a se speciálním povolením nigerijských úřadů (které je pro zaměstnance státu povinné), opustit. Zásadně tak odmítal opakované vztahování problémů jejího bratra i na její osobu a život. Žalovaný doplnil, že žalobkyně z Nigérie neutíkala před zvůli úřadů či přímo bezpečnostních složek, ale svůj odjezd velmi pečlivě plánovala; oznámila jej dopředu úřadům, které před tím zaregistrovaly její sňatek, oficiálně požádala o změnu jména, vyměnila si i osobní doklady a poté odjela - ne za svým manželem do Německa, jak by se dalo logicky očekávat v př. osoby obávající se o svůj život ze strany DSS, ale do ČR na plánovaný lékařský zákrok, který skutečně podstoupila. Dále bylo uvedeno, že pokud správní orgán doplní, že žalobkyně, coby aktivní členka a dokonce sestra lídra IPOB pracovala po celou dobu své aktivní činnosti pro IPOB (de facto od roku 2012) i pro nigerijské Ministerstvo mládeže a rozvoje, toto dokonce i po zásahu nigerijských bezpečnostních složek (které mělo údajně cílit na její osobu), či údajném zadržení a vyslýchání jejího asistenta (v listopadu 2017) a požádala jako státní zaměstnankyně o povolení s vycestováním (ne např. o zrušení pracovního poměru, aby se tak vyhnula nutnosti získat k výjezdu povolení), a toto jí bylo uděleno, navíc s potvrzením o trvání pracovního poměru pro potřeby vydání víza, má správní orgán za potvrzené, že necelila žádné formě pronásledování. V tomto bodě je též nutné doplnit, že jmenovaná již dříve a jako členka IPOB území Nigérie několikrát opustila (ať už soukromě či služebně), aniž by uvedla, že s odjezdem či po příjezdu měla jakékoli azylově relevantní potíže.

K obsahu „Doplnění vyjádření k seznámení s podklady“ ze dne 8.12.2021 ve kterém žalobkyně navrhla další odkazy na novinové články a videozáznamy, žalovaný uvedl, že se s nimi seznámil za účasti tlumočnicka a souhlasí s prohlášením právního zástupce žalobkyně, že se skutečně jedná o popis aktuální situace bratra žalobkyně. I tyto podklady přijal žalovaný jako obecné, dokládající snahu žalobkyně a jejího právního zástupce, včetně nigerijského advokáta jejího uvězněného bratra, mu pomoci formou oznámení a podnětů (žalob) různým orgánům a organizacím, ale bez zjevného dopadu do jejího řízení.

Po pečlivém prostudování výpovědi žalobkyně, výše zmíněných informačních zpráv, vč. mnoha písemných doplnění a internetových odkazů doložených žalobkyní, žalovaný konstatoval, že je nesporné, že žalobkyně skutečně pracovala pro separatistickou skupinu IPOB (či přímo svého bratra) formou, kterou je možné považovat za uplatňování politických práv a svobod, ovšem také má za prokázané, že jí v této činnosti nikdy nebylo přímo bráněno, natož aby za ni byla pronásledována ve smyslu zákona o azylu. Nezmínila jediný případ svého zatčení, bránění jí v její činnosti, a to jak na veřejnosti, v médiích vč. internetu, tak i např. před soudem při organizaci obhajob obviněných členů IPOB, kterých se měla osobně účastnit. Záznamy z demonstrací či podpory svému bratrovi jsou dodnes veřejně přístupné na internetu. Dokonce jí bylo umožněno, aby svého zatčeného bratra (obviněného mimo jiné z vlastizrady), bez jakýchkoli diskriminačních podmínek či opatření vzhledem k jeho velmi aktivní a dehonestující kampani proti prezidentu Nigérie M. B. na Rádiu Biafra - navštěvovala a tím de facto umožnila další fungování IPOB. Ve světle řečeného má správní orgán za prokázané, že činnost žalobkyně, tj. aktivistky IPOB zodpovědné za média a sociální otázky, jak sama svojí funkci označila, nebyla nigerijskými státními orgány - na rozdíl od jejího bratra - hodnocena jako nebezpečná, resp. její aktivita nevyvolala naprosto žádnou azylově relevantní odezvu příslušných bezpečnostních složek, přičemž žalobkyně potvrdila, že se demonstrací, které sama organizovala, také osobně účastnila (což doložila i několika videozáznamy). Přesto žalobkyně nebyla nikdy v jejich průběhu či po jejich rozeznání policií ani jen vyslechnuta, natož zadržena, což ostatně

potvrdila i před krajským soudem (viz rozsudek ze dne 27.5.2021, č. j. 60 Az 47/2020-216). Pokud jí bylo opět bez jakýchkoli překážek umožněno navštěvovat a donášet i běžným uvězněným členům IPOB potraviny (k čemuž vyzývala i další osoby) ve věznici v hlavním městě Abuja, kde musela opakovaně prokázat svoji totožnost a byla de facto plně v rukou nigerijského bezpečnostního aparátu, nelze než uzavřít, že za svoji aktivitu pro separatistickou skupinu IPOB, nebyla ve smyslu zákona o azylu nijak postihována.

Žalovaný dále dodal, že i přes svoji otevřenou a státním orgánům Nigérie dlouhodobě známou podporu separatistické skupině IPOB či jeho lídrovi (žalobkyně svoji aktivitu nijak neskrývala, sama správnímu orgánu doložila stále veřejně přístupné záznamy o její podpoře IPOB na internetu, které nebyl např. využity k jejímu zatčení), která též spočívala v silné kritice nigerijských úřadů, bezpečnostních složek či přímo prezidenta B., stále zůstávala státním zaměstnancem s vyplácenou mzdou, přičemž její zaměstnavatel - Ministerstvo mládeže a rozvoje - jí dokonce na její žádost vydalo speciální souhlas s vycestováním do zahraničí, což by jistě v případě jí tvrzeného zájmu nigerijského aparátu o její osobu, nebylo umožněno, už vzhledem k tomu, že se jednalo o poměrně známou osobu v rámci Nigérie (žalobkyně byla nejen nigerijskou reprezentantkou ve vzpírání, ale též herečkou, která natočila několik filmů, pocházela z královské rodiny). Rovněž skutečnost, že by nigerský stát na jedné straně žalobkyni (údajně) pronásledoval a na druhé jí umožnil reprezentovat zemi v zahraničí (např. roku 2014 v Londýně) či ještě roku 2015 (tj. 3 roky po vstupu do IPOB) v Nigérii, se jeví správnímu orgánu jako naprosto nelogické, včetně vyplácení mzdy až do jejího opuštění Nigérie roku 2018.

Pokud žalobkyně hovořila o obavě ze zabití ze strany státní bezpečnosti, jelikož se měla dozvědět o otrávených členech IPOB ve věznici, správní orgán ji nepovažuje za podloženou a žalobkyni zmíněné informace ohledně snahy ji zadržet či dokonce zabít, za věrohodné. Žalovaný vycházel z logické úvahy, že pokud by se skutečně nigerijské bezpečnostní složky rozhodly úmyslně zabít vězněné členy IPOB formou otravy jídlem, či se i jen vyhnout zjištění/zveřejnění informací o smrti členů IPOB z důvodu otravy ve věznici (o čemž se však žádné informační zdroje nezmiňují), přičemž žalobkyně takové informace ani sama médiím nakonec (překvapivě) neposkytla, jistě by pak neumožňovaly - dokonce sestře lídra IPOB zodpovědné za styk s médii - navštěvovat vězněné členy IPOB a volně s nimi hovořit, natož s přeživším takové otravy. Pokud skutečně chtěli členové DSS žalobkyni vyslechnout, což ona považovala za snahu ji umlčet až zabít, pak správní orgán v postupu členů státní bezpečnosti ve světle jejich pravidelných návštěv vězněných členů IPOB a především donáске potravin do věznice, nespatřuje žádnou azylově relevantní obavu, naopak jej považuje za logický a standardní vyšetřovací postup, neboť nelze plně vyloučit, že k otravám došlo nezamyšleně (viz její výrok o špatné kvalitě vězeňské stravy popř. o jejím neposkytování), či dokonce z potravin donesených žalobkyní. Nejednalo se navíc o věznici spravovanou přímo DSS. Rovněž skutečnost, že žalobkyně měla mít přehled o vězněných členech IPOB, ty téměř denně navštěvovala, a nebylo jí známo, že (údajně) dochází k jejich úmyslným otravám jídlem, je jen těžko pochopitelné. Pokud správní orgán doplnil, že žalobkyně dle své výpovědi dokonce DSS a vězeňské správě poskytla své kontaktní údaje, lze dle názoru správního orgánu naopak takové jednání považovat za jistý druh spolupráce. Pokud žalobkyně uvedla, že z hotelu, kde jí měli příslušníci DSS údajně hledat, odjela později do svého domova, tj. místa, kde byla běžně k zastižení, rozhodně o zásadní obavě ze zadržení státní bezpečností, natož pak strachu ze zabití z jejich strany, nesvědčí.

Dále se žalovaný obsáhle vyjádřil k incidentům v domě rodiny K. a mimo jiné uvedl, že je zcela zřejmé, že oba zásahy v domě K. nebyly vedeny snahou zadržet žalobkyni, ale pouze jejího bratra, což bylo potvrzeno i přímo zdroji ze skupiny IPOB. Pokud navíc její bratr, tj. nejvyšší představitel IPOB, osobně potvrdil, že cílem zásahu byl pouze on sám, a především vůbec nehovořil o tak zásadní informaci, jako je otrava členů hnutí nigerijskými bezpečnostními složkami ve vězení, kterou měla disponovat jeho sestra a tím se stát důvodem pro popsání dva zásahy v jejich domě (přičemž o jiných zásazích proti členům IPOB běžně a často na svém Rádiu Biafra hovořil), má správní orgán za prokázané, že výpověď žalobkyně ohledně snahy jí zadržet za účelem utajení otrav členů IPOB ve vězení, se nezakládá na pravdě. Následně žalovaný opět zopakoval postup žalobkyně po výše uvedeném útoku již zmíněnou argumentací. Nad rámec uvedl, že o úmyslných otravách členů IPOB ve vězení roku 2017 nenalezl (v dostupných a též výše prezentovaných) zdrojích žádné informace a tyto nepředložila ani žalobkyně.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl žalovaný k závěru, že azyl se neuděluje dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Z výpovědi žalobkyně, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z jejích rodinných příslušníků ve smyslu tohoto ustanovení, proto žalovaný konstatoval, že žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se neuděluje. Dále se žalovaný zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Podle názoru žalovaného žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Žalobkyně na svoji žádost pobývá mimo zařízení MV ČR, tj. výdaje s tím spojené si hradí sama, zmínila i přítomnost manžela na území ČR, který disponuje povolením k pobytu v Německu. Také bylo uvedeno, že žalobkyně netrpí žádnou život ohrožující nemocí, nečeká náročný lékařský zákrok. Nad rámec výše uvedeného správní orgán podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobkyně se jeho udělení ani nijak výslovně nedomáhala. Z toho důvodu nezjistil žalovaný zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Následně žalovaný posoudil, zdali žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 28 zákona o azylu. Při posouzení doplňkové ochrany vycházel žalovaný z výše uvedených podkladů, a jak již bylo uvedeno výše, dal žalobkyni možnost se vyjádřit k podkladům a dále prozkoumal všechny materiály, včetně obsahu flash disku a webových odkazů, předložené žalobkyní. Žalobkyně neuvedla a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by jí mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, jelikož ani neuvedla, že by bylo s její osobou vedeno trestní či soudní řízení, na základě kterého by mohla být k takovému trestu odsouzena. Pokud jde o jí zmíněné obavy z pátrání po její osobě a snaze ji zabít ze strany nigerijských bezpečnostních složek (zvl. DSS), jak již uvedl a doložil správní orgán výše, tuto obavu považuje jednak za nepodloženou, jakož i nelogickou a ve své argumentaci výše, na niž odkázal a částečně ji zopakoval. Rovněž vycházel žalovaný také z judikatury ESLP z níž mimo jiné vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 uvedené úmluvy, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Správní orgán však k

takovému závěru v tomto případě nedospěl, neboť, jak již uvedl a doložil výše, žalobkyně se za svého pobytu v Nigérii nikdy nestala osobně terčem žádného represivního opatření nigerijských bezpečnostních složek, a dále popsal svoji argumentaci k chování žalobkyně po útoku v domě jejích rodičů. Správní orgán též poukázal na obsah pohovoru, který byl s žalobkyní proveden na Velvyslanectví ČR v Abuja za účelem vydání krátkodobého víza, ve kterém se o žádných problémech v zemi původu nezmínila, naopak výslovně potvrdila, že se po lékařském zákroku na Klinice IVF v Praze navrátí do Nigérie, že v EU či ČR žít nadále nechce a nepodá v Německu ani ČR žádost o azyl. Když byla žalobkyně se svými výroky konfrontována, sdělila, že o výše sdělených skutečnostech nehovořila ze strachu, že nedostane vízum, což žalovaný nepovažuje za pravdivé vysvětlení, jelikož v době, kdy o česká víza žádala, evidentně nebyla nikým pronásledována a nigerijský stát ji oficiálně povolil vycestování, přičemž rovněž potvrdil, že je stále zaměstnankyně Ministerstva mládeže a rozvoje (nezbytný doklad pro vydání schengenského víza), což by jistě u osoby, která má být téměř za každou cenu zadržena, jistě nebylo možné. Správní orgán tak zmíněný pohovor považuje za potvrzení svého závěru, že žalobkyně nebyla za svého pobytu v Nigérii nikdy terčem jakéhokoli pronásledování, a pokud v pohovoru doslova potvrdila, že se chce do Nigérie vrátit (a tam dokonce vychovávat své dítě), lze mít za prokázané, že se návratu do země původu ani neobávala.

Správní orgán v případě žalobkyně posuzoval, zda jí v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, přestože o takové obavě vůbec nehovořila. Předně uvedl, že v Nigérii neprobíhá žádný konflikt, který by bylo možné za takový označit (viz např. Informace OAMP, říjen 2021). Správnímu orgánu je samozřejmě známo i z výpovědi žalobkyně, že Nigérie se z hlediska bezpečnostní situace v zemi dlouhodobě potýká převážně s útoky prováděnými teroristickou islamistickou skupinou BH, byť o skutečném boji nigerijského státu má pochybnosti, ale především v severní Nigérii, v menší míře pak i ISIS-WA. BH, která stále odmítá tzv. západní styl života a vše s tím spojené, včetně vyznávání křesťanské víry či vzdělávání, podnikla stovky útoků proti policistům, křesťanům ale i muslimům, kteří spolupracují s vládou nebo jinak vystupují proti této skupině. Vládní bezpečnostní složky nicméně zareagovaly tvrdým způsobem ve snaze eliminovat hrozbu, kterou skupina BH představuje pro nigerijské občany; došlo rovněž k přijetí nových, protiteroristických zákonů usnadňujících boj proti této skupině, jakož i ISIS-WA. Dle výše citovaných informací (např. zpráva MZV USA, březen 2021) vláda vyšetřovala útoky spáchané jak skupinou BH tak o ISIS-WA a podnikala kroky ke stíhání jejích členů. Žalobkyně přitom nepochází, ani nežila na území, které čelilo zvýšenému nebezpečí útoků BH či ISIS-WA (severovýchod Nigérie), a o jakémkoli konkrétním ohrožení své osoby stran BH se ani nezmínila. Též zpráva MZV USA, březen 2021, dále potvrzuje výše zmíněný boj nigerijské vlády s BH. Žalovaný tak nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Vzhledem ke všemu výše uvedenému žalovaný dospěl k názoru, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje. Z výpovědi žalobkyně, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu § 14b zákona o azylu a proto žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle tohoto ustanovení a doplňková ochrana se neuděluje.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 1.7.2022** mimo jiné popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť při svém rozhodování neshledal, že by v případě žalobkyně byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, tak ani podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Dále uvedl, že v souladu se zrušujícím rozsudkem soudu ze dne 27.5.2021 č.j. 60 Az 47/2020-216, přistoupil k opětovnému posouzení žádosti žalobkyně. Dále vyjádřil přesvědčení, že v souladu se závěry výše uvedeného zrušujícího rozsudku zdejšího soudu správní orgán v nynějším řízení velmi pečlivě prozkoumal všechny materiály doložené žalobkyní a jejím právním zástupcem v průběhu celého správního řízení, tedy materiály písemné (přes 130 stran textu), tak i desítky internetových odkazů a stránek, přičemž k uvedenému několikrát i využil tlumočníka do anglického jazyka. Následně žalovaný plně odkázal na své vyčerpávající odůvodnění napadeného rozhodnutí a mimo jiné zopakoval obsah materiálů předložený správnímu orgánu žalobkyní. Žalovaný považoval za zcela nadbytečné, aby se k žalobě více vyjadřoval, když tak již de facto učinil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný trval na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, které považuje za podrobně odůvodněné v souladu se zjištěnými skutečnostmi, stejně jako v souladu s konstantní judikaturou NSS. Přesto se žalovaný vyjádřil alespoň k opakovaně uváděnému tvrzení právního zástupce žalobkyně, že není pochyb o tom, že jmenovaná je skutečně ohrožena nelidskými zacházením, nezákonným vězněním nebo jinou perzekucí stejně jako její bratr a že správní orgán nezajistil žádného důkazu o tom, že by byl jakýkoli důvod, že by měla být žalobkyně jakkoli vyjmuta z nezákonných postupů v Nigérii, zejména jakožto sestra lídra IPOB. K uvedenému správní orgán sdělil, že takové hodnocení ze strany právního zástupce žalobkyně je nucen rovněž opakovaně a zásadně odmítnout jakožto naprosto nepodložené až účelově uvedené, neboť na základě výpovědi samotné žalobkyně, jakož i právním zástupcem doložených materiálů a videosouborů, je zjevné, že sama žalobkyně nikdy takovému jednání nečelila. Správní orgán zvláště poukázal na skutečnost, že byť se nigerijská justice snaží jejího bratra (téměř za každou cenu) odsoudit, mimo jiné i zřejmě nelegálním únosem z Keni, žalobkyni bylo naopak umožněno Nigérii oficiálně a se speciálním povolením nigerijských úřadů (které je pro zaměstnance státu povinné), opustit. Správní orgán byl také nucen opakovaně zásadně odmítnout i opakované vztahování problémů bratra žalobkyně i na osobu žalobkyně a její život. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně z Nigérie neutíkala před zvlášť úřadů či přímo bezpečnostních složek, ale svůj odjezd naopak velmi pečlivě plánovala; oznámila jej dopředu úřadům, které před tím zaregistrovaly její sňatek, oficiálně požádala o změnu jména, vyměnila si i osobní doklady a poté ze země odjela - nikoliv však za svým manželem do Německa, jak by se dalo logicky očekávat v případě osoby obávající se o svůj život ze strany DSS, nýbrž do ČR na plánovaný lékařský zákrok, který zde skutečně podstoupila. K uvedenému je nutno dle názoru žalovaného též doplnit, že žalobkyně coby aktivní členka a dokonce sestra lídra IPOB pracovala po celou dobu své aktivní činnosti pro IPOB (de facto od roku 2012) i pro nigerijské Ministerstvo mládeže a rozvoje, a to dokonce i po zásahu nigerijských bezpečnostních složek (které mělo údajně cílit na její osobu), či údajněm zadržení a vyslýchání jejího asistenta (v listopadu 2017), a požádala jako státní zaměstnankyně o povolení s vycestováním (ne např. o zrušení pracovního poměru, aby se tak vyhnula nutnosti získat k výjezdu povolení), a toto jí bylo uděleno, navíc s potvrzením o trvání pracovního poměru pro potřeby vydání víza. Správní orgán má proto za potvrzené, že žalobkyně v zemi původu nečelila žádné formě pronásledování. V tomto bodě je též nutné dodat, že žalobkyně již dříve (a jako členka IPOB) území Nigérie několikrát opustila (ať už

soukromě či služebně), aniž by v průběhu správního řízení jakkoli zmínila, že s odjezdem z vlasti či po příjezdu zpět do ní měla jakékoli azylově relevantní potíže. Rovněž žalovaný trval na tom, že se při posuzování žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti a žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem a rovněž též v souladu se zrušujícím rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 27.5.2021 č.j. 60 Az 47/2020-216, jímž byl správní orgán při opětovném posuzování žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu vázán. Vzhledem k tomu, že žaloba neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu, navrhl závěrem, aby soud žalobu zamítl v plném rozsahu jako nedůvodnou.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 28.2.2022 i vyjádření žalovaného ze dne 1.7.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 28.2.2022 žalobkyni předáno dne 23.3.2022 (*zástupce žalobkyně se písemně omluvil z účasti na tomto úkonu*).
6. **Žalobkyně dne 13.7.2022** sdělila, že trvá na nařízení jednání a požádala o ustanovení tlumočníka do anglického jazyka.
7. **Dne 1.8.2022 žalobkyně v replice** z téhož dne odkázala a citovala část rozhodnutí NSS č.j. 4 Azs 145/2020-60, který se zabýval především posuzováním věrohodnosti výpovědi žadatele a dále pak také přiměřenou pravděpodobností nežádoucího důsledku v případě návratu do země. K tomuto žalobkyně uvedla, že ve smyslu tohoto rozhodnutí NSS je pak evidentní, že vyjádření žalovaného je nelogické a absurdní. Uvedla také, že žalovaný nezodpověděl otázky pravděpodobnosti případného pronásledování, vynětí perzekucí a pronásledování, příp. ohrožení na životě žalobkyně v případě návratu do vlasti, čímž porušil judikaturu NSS.
8. Dále **dne 15.8.2022** zaslala žalobkyně soudu usnesení Human Rights Council The Working Group on Arbitrary Detention ze dne 20.7.2022 týkající se svévolného zadržování a věznění bratra žalobkyně s tím, že odporuje Všeobecné deklaraci lidských práv a Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech. Tento dokument byl soudu předložen v anglickém jazyce, proto soud dne 17.8.2022 vyzval žalobkyni, aby doložila překlad tohoto dokumentu do českého jazyka. K tomu následně žalobkyně sdělila dne 23.8.2022, že nedisponuje finančními prostředky k vyhotovení soudního překladu této zprávy, ale zaslala prostý překlad prvních dvou stran tohoto dokumentu s tím, že u ústního jednání bude přítomen tlumočník, který může závěry této zprávy soudu přetlumočit při jednání.
9. **Usnesením zdejšího soudu ze dne 23.9.2022 č.j. 16 Az 7/2022-88** byl v této věci ustanoven Mgr. Ondřej Rinke, bytem Staniční 73, 312 00 Plzeň, tlumočníkem jazyka anglického.
10. **Dne 10.10.2022** bylo do kanceláře správního soudnictví zdejšího soudu doručeno podání žalobkyně ze dne 10.10.2022, kdy bylo navrženo slyšení dvou svědků K. K. K. a B. A. E. v rámci nařízeného jednání na den 13.10.2022 a také předloženo prohlášení pana B. A. E..
11. **U ústního jednání konaného dne 13.10.2022** *zástupce žalobkyně* v její přítomnosti setrval na podané žalobě i všech jejích podání v této věci a přesto, že byl samosoudkyní v rámci sdělení výsledků přípravy jednání sdělen podstatný obsah žaloby žalobkyně ze dne 5.4.2022, poté *zástupce žalobkyně* ústně sdělil dle jeho názoru stručně obsah žaloby (*nahrávalo se od 00:32:12 do 01:02:00: zvukového záznamu*). Dále si *zástupce žalobkyně* a

zástupce žalovaného vyměnily názory ohledně irelevantnosti a relevantnosti potíží týkajících se žalobkyně s tím, že dle názoru *zástupce žalovaného* žalobkyně nečelila hrozbě pronásledování a nečelila jí v žádné formě v domovském státě. Žalovaný nezpochybnil, že žalobkyně byla činná a aktivní, ale současně ji stát prezentoval kladně a ani neutíkala před zvůlí úřadů nebo bezpečnostních složek, ale svůj odjezd velmi pečlivě plánovala. Oznámila jej dopředu, i snatek, lékařský zákrok v ČR, o který zejména šlo, ale hlavně se prezentovala, tedy to není nějak špatně míněno, ale s těmi medailemi vytvářela kladný obrázek v Nigérii atd., takže žalobkyně nemohla být skutečně pronásledována. Správní orgán tedy došel k závěru, že žalobkyně nebyla pronásledována a nehrozí jí vážná újma. *Zástupce žalovaného* též připomněl, že se zde neprojednává případ bratra žalobkyně, i když si je vědom, že žalobkyni jeho osud zajímá a není lhostejný ani mezinárodním organizacím, což je toho důkazem, že i právo funguje. Také zmínil, že správní orgán neví, jaké může být stranou žalobkyně předpokládané její pronásledování (v případě návratu do vlasti).

Vzhledem k tomu, že *zástupce žalobkyně* i *zástupce žalovaného* se dohadovali o tom, co kdo z nich měl provést, soud konstatoval, že *zástupce žalobkyně* měl samozřejmě možnost navrhnout žalovanému provedení výsledku svědka K. K. K. například formou videokonference, protože žalovaný nemá křišťálovou kouli, aby mohl vědět nebo předvídat, že dosažitelnost svědka je bez problémů, pokud žije v Německu v Mnichově; hlavně aktivita má být na straně žadatele o azyl nikoli na straně správního orgánu.

K dotazům *samosoudkyně žalobkyně sdělila* prostřednictvím tlumočníka: Manžel žije v Německu více jak 20 let, asi 25 let, má tam povolený pobyt, ale nezná důvod jeho pobytu v Německu. Neví, kde manžel pracuje, z čeho získává finanční prostředky, které poslali vězněným (členové IPOB) v Nigérii; pak uvedla, že pracuje ve společnosti, ve firmě, která vyrábí nebo produkuje pivo. Dále uvedla, že ona je stále zaměstnaná u Ministerstva mládeže a rozvoje Nigérie, ale platí tam, že pokud zaměstnanec více jak 2, 3, 6 měsíců nevykonává činnost, automaticky tam končí; pokud jde o plat, nepamatovala si, kdy naposledy dostala výplatu; oficiální potvrzení o ukončení pracovního poměru nemá. Rovněž mimo jiné uvedla, že jí vyhrožovali, DSS – státní bezpečnost Nigérie. Vyhrožovali jí, že má přijít podat vysvětlení k nim, ptala se proč. Věděla, že něco je špatně a nepřišla tam. Poté si sbalila věci a odešla 8.9.2017 do svého rodného města. O pět dní později armáda, ozbrojené složky, vtrhla do jejich domu. Přišli, aby ji zabili a aby zabili všechny členy její rodiny a to vedlo ke smrti jejích rodičů, ti zemřeli v roce 2019 v Německu. Podařilo se jí uniknout (z domu), ale měla poranění na těle – měla jizvu zde (žalobkyně ukazuje na bok) a poranění na noze, ale nevyžádalo si to žádné lékařské ošetření. Ohledně cestovního pasu a víza do ČR jí pomohli přátelé, pomohl jí jeden kněz sehnat kontakt na vysoce postaveného úředníka na pasovém oddělení, který jí pomohl; šla tam osobně na ty úřady, ale díky té známosti s úředníkem ji nikdo neviděl.

Zástupce žalobkyně i při ústním jednání navrhl provedení výsledku svědků, soud však rozhodl vyhlášeným usnesením, že návrh strany žalobkyně na provedení výsledku svědků, zejména bratra žalobkyně K. K. K. i B. A. E. se zamítá jako nadbytečný.

Závěrem *zástupce žalobkyně* uvedl, že žalobkyně trvá na podané žalobě a dalších podáních a domáhá se zrušení napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitřní ze dne 28.2.2022 a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí, taktéž specifikoval požadované náklady řízení. Naproti tomu *zástupce žalovaného* navrhl žalobu zamítnout, náklady neúčtoval, výslovně se jich vzdal.

12. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
13. Podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. Dle § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
15. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
16. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
17. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
18. Dle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.
19. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28.2.2022 z důvodů v ní uvedených, neboť dle ní byla zkrácena na svých právech v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany.

20. K námitce žalobkyně, že žalovaný přistupoval k její žádosti pouze formálně a ona nemůže opustit území ČR z důvodů, na které žalovaný nebral zřetel, když realizací neudělení azylu a následným stanovením lhůty k vycestování z území ČR by došlo nepochybně k porušením mezinárodních závazků ČR, soud nejprve uvádí, že neudělení azylu automaticky nezakládá povinnost opustit území ČR. V případě, že dojde či došlo ke stanovení lhůty pro vycestování z území ČR, žalobkyně nemá povinnost navrátit se do státu původu a záleží toliko na ní, jakou zemi mimo státy EU zvolí. Ani povinnost opustit území ČR nebrání žalobkyni k návratu do ČR či do jiného státu EU, např. především do Německa, kde pobývá její manžel a bratr, a požádat si o povolení k pobytu např. v ČR na základě zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**).
21. Žalobkyně dále uvedla, že právní argumentace žalovaného je nedostačující s ohledem na vypořádání se s otázkou, zda země jejího původu je místem s plnou garancí lidských práv a svobod. Také uvedla, že azylové řízení by mělo představovat důkladný přezkum a připomněla také zásadu non-refoulement. Žalobkyně v této části žaloby také odkázala a citovala rozhodnutí NSS č.j. 5 Azs 207/2017-36 ze dne 25.4.2019 a č.j. 4 Azs 24/2013-34 ze dne 30.9.2013.
22. Soud k tomuto uvádí, že ve zmíněném rozsudku NSS č.j. 5 Azs 207/2017-36 ze dne 25.4.2019 se jednalo především o nestatečně zjištěný skutkový stav z důvodu řádného neprovedení pohovoru s žadatelem o mezinárodní ochranu a také o nedostatečné zajištění podkladů o zemi původu žadatele, NSS zde také uvedl, že *„Rozhodnutí správního orgánu o tom, že se žadateli neuděluje mezinárodní ochrana dle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nemůže obstát, pokud správní orgán rezignuje na své základní povinnosti v řízení ve věci mezinárodní ochrany, tedy neprovede řádně pohovor s žadatelem tak, aby položené otázky důsledně směřovaly ke zjištění veškerých rozhodných skutečností a k prověření hodnověrnosti žadatelova azylového příběhu, neobstará si relevantní informace o zemi původu, které by byly specificky zaměřeny na azylový příběh žadatele a z něj vyplývající rozhodné skutkové otázky, a ani informace, které si obstará, řádně a objektivně nezhodnotí a s rozhodnými skutečnostmi k posouzení, zda žadatel naplňuje definici uprchlíka dle § 12 písm. b) zákona o azylu, či má nárok na udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, se řádně nevypořádá.“*
23. K přiměřenosti zásahu rozhodování do soukromého a rodinného života žalobkyně v žalobě uvedla, že státní orgán by při rozhodování neměl s ohledem na své rozhodnutí připustit domněnku vyvolání problému z hlediska čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách, jestliže existují závažné a ověřitelné důvody se domnívat, že dotyčný je vystaven reálnému riziku, že by byl podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, nevyjímaje přímé ohrožení na životě. K tomuto se žalovaný rovněž v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vyjádřil a mimo jiné uvedl, že dospěl k závěru, že žalobkyní tvrzené nebezpečí ze strany nigerijských orgánů a bezpečnostních složek v případě návratu do země původu nelze považovat za podložené s ohledem na všechny zjištěné skutečnosti a okolnosti (viz např. strana 9). Tudíž ani tato námitky není důvodná, jelikož se soud s názorem žalovaného ztotožnil.
24. Jak již je uvedeno výše, soud z důvodu neseznámení se s obsahem flash disku předloženého žalovanému žalobkyni v původním správním řízení, zrušil pro toto procesní pochybení původní rozhodnutí žalovaného ze dne 6.10.2020 rozsudkem ze dne 27.5.2021 č.j. 60 Az 47/2020-216. Nyní z velmi rozsáhlého odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, které se dosti obsáhle zabývá jednotlivými důkazy předloženými žalobkyní, a také z velmi

obsáhlého správního spisu, který obsahuje nejen všechny listiny předložené žalobkyní a screenshoty jednotlivých odkazů na webové stránky žalobkyní uvedených v jejích podáních (vyjma odkazů na kterých se zobrazovaly pouze reklamy), ale také popis anglického obsahu poskytnutý tlumočnickem správnímu orgánu, který byl přítomen při provádění těchto jednotlivých důkazů, je zřejmé, že se tím vším správní orgán plně zabýval. Nad rámec těchto víc jak sto stránkových podkladů předložených žalobkyní si správní orgán z vlastní úřední činnosti pořídil ještě další podklady pro rozhodnutí v této věci. Soud proto konstatuje, že došlo k provedení a zhodnocení veškerých podkladů, které žalovaný měl či mohl mít k dispozici.

25. Následně žalobkyně namítala, že došlo k procesnímu pochybení, když žalovaný nedoručil jí ani jejímu právnímu zástupci vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí po doručení vyjádření ze dne 8.12.2022. Nejprve soud uvádí, že formulace tohoto žalobního bodu je velmi zavádějící a proto musí konstatovat následující. Žalobkyně byla dne 26.10.2021 předvolána k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, toto předvolání jí bylo doručeno poskytovatelem poštovních služeb dne 3.11.2021 a dne 27.10.2021 si žalobkyně osobně převzala stejné předvolání. V žádosti o sdělení ze dne 27.10.2021 se právní zástupce žalobkyně domáhal bližších informací o konání tohoto seznámení s podklady a dále se dotazoval, proč nebylo toto předvolání doručeno jemu do datové schránky. K doručování právnímu zástupci žalobkyně soud musí uvést, že je pravdou, že správní orgán obdržel již dříve plnou moc udělenou žalobkyní jejímu zástupci, a to dne 30.10.2020 společně s žalobou ze dne 29.10.2020 proti původnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 6.10.2020 č.j. OAM-26/ZA-ZA11-K03-2019, soud ale musí zdůraznit, že tato plná moc byla udělena žalobkyní ve věci podání žaloby proti původnímu rozhodnutí žalovaného, žalovaný tak nemohl předjímat, že právní zastoupení nadále trvá, když o této skutečnosti nebyl informován od rozsudku Krajského soudu v Plzni o původní žalobě. K žádosti o sdělení ze dne 27.10.2021 se žalovaný vyjádřil dne 3.11.2021 a dne 23.11.2021 došlo k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí, o čemž byl proveden také protokol. Následně bylo správnímu orgánu zasláno doplnění k seznámení se spisem a žádost o poskytnutí lhůty k vyjádření se k seznámení s podklady ze dne 22.11.2022 a dále pak dne 7.12.2021 došlo žalovanému vyjádření se k seznámení s podklady z téhož dne a posléze také doplnění vyjádření k seznámení s podklady ze dne 8.12.2021. Na to byl dne 21.12.2021 pořízen úřední záznam o provedení důkazů za přítomnosti tlumočnicka anglického jazyka, přičemž došlo k provedení prozkoumání jak písemných materiálů, tak i odkazů na webové stránky zaslané zástupcem žalobkyně. Za tímto dokumentem se před napadeným rozhodnutím ve správním spise nacházejí pouze vytištěné webové stránky, na které žalobkyně poskytla odkazy. Ze správního spisu je tedy zřejmé, že jedinými podklady před vydáním rozhodnutí, které přibýly ve správním spisu po řádném seznámení se s předmětnými podklady dne 23.11.2021, byly podklady, které poskytla sama žalobkyně či její zástupce.
26. Jak je jasné z logiky věci nebo také např. z publikace POTĚŠIL, Lukáš. § 36 [Výčet úkonů, oprávnění a povinností účastníka]. In: POTĚŠIL, Lukáš, HEJČ, David, RIGEL, Filip, MAREK, David. Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 213, marg. č. 22–23: „Z povahy věci není vyloučeno, aby s vyjádřením podle odstavce 3 bylo spojeno právo podle odstavce 1 a účastník v rámci celkového vyjádření uvedl návrh na opatření dalších či jiných podkladů pro vydání rozhodnutí. Tím se ovšem z pohledu správního orgánu vytváří situace, která může vést k možným obstrukcím ze strany účastníka řízení. V této souvislosti má správní

orgán na výběr. Bud' takovému návrhu vyhoví, podklady opatří a důkazy provede, přičemž poté je povinen opětovně postupovat podle komentovaného ustanovení a musí dát možnost účastníkovi vyjádřit se k těmto podkladům (leda by šlo o podklady předložené právě tímto účastníkem a v řízení již další účastník není – účastník ví, co předkládal), nebo takovému návrhu nevyhoví (srov. § 52), avšak v odůvodnění rozhodnutí musí uvést, proč tomu tak bylo (srov. § 68 odst. 3).“

27. Soudu není zřejmé, s jakými podklady před vydáním rozhodnutí se tedy chtěla žalobkyně seznamovat, když jedinými podklady nad rámec těch, se kterými již byla seznámena, byly podklady, které předložila ona sama. Z tohoto důvodu shledává soud tuto námitku žalobkyně za nedůvodnou.
28. V dalším žalobním bodě žalobkyně odkázala a citovala definici azylu dle wikipedie. Soud musí zdůraznit, že jediná definice azylu, která je pro něj relevantní, je definice azylu dle zákona o azylu a případně dle jiného právního předpisu. Žalobkyně v tomto bodě také uvedla, že její bratr je leadrem skupiny Indigenous People of Biafra (v textu také jen **IPOB**) a opětovně citovala obsah wikipedie týkající se Biafry. Dále zde uvedla, že sama je sama je členkou skupiny IPOB a uvedla informace k tomuto již zmíněné výše, především informace týkající se otráveného jídla ve věznicích. Uvedla také, že správní orgán těžko mohl dohledat v této souvislosti oficiální zprávy, když z tohoto jasně vyplývá, že vězeňské služby tyto aktivity skrývaly. Soud k tomuto jen poznamenává, že vzhledem k aktivitám IPOB není jasné, proč se takovéto chování nesnažila žalobkyně veřejně odhalit, jak již během svého pobytu v zemi původu, tak během jejího pobytu v ČR, a to především proto, jak sama několikrát uvedla, že má v rámci skupiny IPOB na starosti především styk s veřejností. Pokud by se pak takovéto aktivity snažila veřejně dokázat, jistě by o nich byla také zmínka v obsáhlých zprávách Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (v textu jen **EASO**), na které značně odkazoval a které se rozsáhle zabývaly jednáním Nigérie k členům IPOB. Pokud o takovýchto aktivitách tedy žalobkyně jako v podstatě jediný svědek, který nebyl vězněn v tomto vězení a byl státem zaměstnaný, informovala veřejnost či příslušné orgány, jistě by správní orgán našel informace dokládající její svědectví.
29. Ohledně útoku na dům rodičů žalobkyně v žalobě uvedla, že byla terčem tohoto útoku. Z podkladů, které ale dodala soudu a také žalovanému, však vyplývá, že terčem tohoto útoku byl její bratr (N. K.), který např. dle zprávy EASO – Country Guidance: Nigeria z října 2021, údajně podpořil násilí jako prostředek k obnově Biafry, nikoliv žalobkyně, o čemž svědčí také např. skutečnost, že žalobkyně se po tomto útoku nadále vyskytovala na území Nigérie bez jakýchkoliv další potíží a to včetně návštěv různých státních úřadů, nadále po celou dobu byla zaměstnankyní státu Nigérie a také jí bylo uděleno povolení vycestovat jejím zaměstnavatelem, tedy Ministerstvem mládeže a rozvoje Nigérie.
30. Žalobkyně citovala a odkázala na obsah zprávy EASO, ale neupřesnila, o jakou zprávu se jedná. V tomto citovaném úryvku jsou popsány útoky na členy skupiny IPOB, jak je popsala žalobkyně, ne však na žalobkyni samotnou, o té v žádné z předložených zpráv EASO ani v jiných, není žádná zmínka. Za to však opakovaně EASO ve svých zprávách (např. ve zprávě Country Guidance: Nigeria z února 2019 a také z října 2021) uvádí, že činy, kterým mohou být členové skupiny IPOB vystaveni, jsou tak závažné, že by se rovnaly pronásledování (např. zabíjení, trest smrti, svévolné zatýkání). Zároveň je zde, ale také uvedeno, že všichni členové IPOB by čelili úrovni rizika potřebného k vytvoření opodstatněného strachu z pronásledování. Individuální posouzení toho, zda existuje přiměřená míra pravděpodobnosti, že žadatel bude čelit pronásledování, by mělo vzít v

úvahu okolnosti ovlivňující riziko, jako je: míra a povaha zapojení, viditelnost žadatele (např. vysoký profil, předchozí zatčení, mediální vystoupení), účast na shromážděních nebo manifestacích atd. Tyto všechny faktory však žalovaný ve svém rozhodnutí zkoumal a zohlednil. Jak vyplývá ze všech předložených podkladů, žalobkyně je členkou IPOB, avšak neprokázala, že by někdy v minulosti měla jakýkoli problém toho se týkající v Nigérii ani případ jakéhokoli pronásledování či snaze o její zatčení. Žalobkyně také minimálně do svého odjezdu z Nigérie byla zaměstnankyní ministerstva Nigérie a ani během té doby jí nebylo jakkoli bráněno ve veřejném vyjadřování jejích názorů vůči tomuto státu.

31. Soud stejně jako žalovaný připomíná, že neprojednává případ bratra žalobkyně (N. K.), lídra IPOB, a nemůže tak jeho zkušenosti s Nigérijskou vládou zaměňovat za zkušenosti žalobkyně. Rovněž soud také upozorňuje na to, že žalobkyně několikrát v průběhu správního řízení měnila svoji výpověď i ve zcela zásadních skutečnostech týkajících se jejího údajného pronásledování DSS. Dokonce v průběhu ústního jednání ve věci několikrát nebyla schopná jednoznačně odpovědět na většinu otázek (např. týkající se zaměstnání jejího manžela, údajného incidentu s DSS v hotelu v Nigérii po návštěvě věznice, jí pořádaných protestů např. zde v Praze, jejího zaměstnání a otázky zda je stále zaměstnaná u ministerstva atd.), které jí byly položeny soudkyní či jejím právním zástupcem.
32. Jak uvedl Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 24.10.2022 č.j. 17 Az 18/2022 – 22 „K tomu soud dodává, že **udělení azylu podmiňuje vzájemná důvěra mezi žadatelem a státní mocí daného hostitelského státu. Požadavek důvěry vychází z předpokladu, že žadatel od státu, u něhož se o azyl uchází, očekává větší ochranu svých zájmů i práv než u kteréhokoli jiného státu, a to včetně své vlasti. Pakliže žadatel (zde žalobce) důvody své azylové žádosti během různých řízení (správních či soudních) před veřejnou mocí mění nebo dokonce zatajuje, zavdává příčinu k seriózním domněnkám o účelovosti i nedůvěryhodnosti toho kterého důvodu předneseného jím v aktuální fázi správního, resp. soudního řízení.**“ K výpovědi žadatele v průběhu správních řízení a řízení před soudem také NSS např. ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70 „Ohledně věrohodnosti tvrzení žadatele o azyl Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž na svůj rozsudek ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, zveřejněný na www.nssoud.cz, v němž uvádí, že „... není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“. Pokud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.7.2008, čj. 2 Azs 49/2008-83, www.nssoud.cz).“
33. Jak vyplývá ze spisového materiálu i z ústního jednání, žalobkyně opakovaně měnila detaily jejího azylového příběhu. Soudu i správnímu orgánu se také podařilo některé žalobkyní vypověděné skutečnosti vyvrátit za pomoci různých podkladů, mezi které také patřily i podklady předložené samotnou žalobkyní. Soud má tak to, že je na místě o příběhu žalobkyně alespoň částečně pochybovat.
34. Soud v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí nenalezl nedostatky, které by byly způsobitelné k jeho zrušení, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své

rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a s jeho závěry se zdejší soud ztotožnil.

35. V této věci soud proto dospěl k závěru, že neshledal žádný z žalobkyní vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a na rozdíl od ní považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 1, § 36 odst. 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu s ohledem na výše uvedené. Soud neshledal ani rozpor s mezinárodními smlouvami a úmluvami, kterými je ČR vázaná, proto považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem, ač je žalobkyně opačného názoru.
36. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu žalobkyně zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
38. Usnesením ze dne 23.9.2022 č.j. 60 Az 7/2022-88 byl tlumočnickem ustanoven Mgr. Ondřej Rinke, kterému bylo zároveň uloženo provedení tlumočnického úkonu – tlumočení z jazyka českého do jazyka anglického a naopak při jednání soudu. Dle § 58 odst. 2 s.ř.s. má tlumočnické právo na náhradu hotových výdajů a odměny za tlumočnickou činnost, přičemž podle § 36 odst. 2 s.ř.s. platí náklady spojené s přibráním tlumočnicka stát. S ohledem na tuto skutečnost soud ve výroku IV. tohoto rozsudku rozhodl v souladu s § 2 odst. 1 vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 507/2020 Sb., o odměně a náhradách soudního tlumočnicka a soudního překladatele (na základě zákona č. 354/2019 Sb., o soudních tlumočnících a soudních překladelech), o odměně tlumočnicka v celkové výši 1.350,-Kč, sestávající z odměny za tlumočnický úkon při ústním jednání soudu dne 13.10.2022 v délce tří hodin á 450,-Kč za hodinu dle předložené faktury ze dne 14.10.2022. Uvedená částka bude tlumočnickovi vyplacena na účet číslo 115-2238190237/ 0100 z účtu zdejšího soudu ve stanovené přiměřené lhůtě (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 13. října 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně